

## Arrest

nr. 153 796 van 1 oktober 2015  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII<sup>ste</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende zich op 20 maart 2014 aan bij de gemeente Heusden-Zolder met het oog op de registratie van de wettelijke samenwoning met zijn partner.

1.2. Verzoeker diende eveneens op 20 maart 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 mei 2014 een beslissing waarin de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Diezelfde dag werd tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Het hiertegen ingestelde beroep werd door de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 20 november 2014 verworpen (RvV 20 november 2014, nr. 133 607).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 4 maart 2015 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 4 maart 2015 tevens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de heer die verklaart te heten:*

*naam: A.(...)*

*voornaam: M.(...)*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: (...)*

*nationaliteit: Marokko*

*In voorkomend geval, ALIAS: .....*

*wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,*

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*De beslissing tot verwijdering van 4.03.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

*REDEN VAN DE BESLISSING.*

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Twee jaar*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:*

*Artikel 74/11, § 1, tweede lid:*

*(...)*

*\*Een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten, hem betekend op 21/05/2014. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Heusden-Zolder geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarenboven werd door de Burgerlijke Stand van Heusden Zolder vastgesteld dat betrokkene trachtte een samenwoning aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het feit dat betrokkene in België een vriendin heeft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd.”*

1.6. Verzoeker werd op 16 maart 2015 gerepatrieerd naar Casablanca.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en van *“de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht.”* Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

*“Artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet stelt het volgende:*

*(...)*

*Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.*

*Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.*

*In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien, zo stelt de bestreden beslissing, heeft de gemeente Heusden-Zolder vastgesteld dat verzoeker een schijnwettelijke samenwoning zou hebben willen aangaan.*

*De ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Heusden-Zolder weigerde inderdaad om deze reden de registratie van de wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn Belgische partner. Het koppel kon zich echter manifest niet vinden in deze beslissing en stelde een beroep in bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Limburg, afdeling Hasselt.*

*De zaak werd in staat gesteld en zal behandeld worden ter zitting van 20.03.2015.*

*De beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand is aldus nog niet definitief geworden. Het behoort nu tot de bevoegdheid van de Rechtbank van Eerste Aanleg om te beslissen of de intenties van verzoeker enkel gericht waren op het bekomen van een verblijfsvergunning.*

*Verwerende partij kan het bestaan van een schijnrelatie aldus nog niet als een vaststaand gegeven beschouwen, en het aangaan van een eventuele schijnwettelijke samenwoning kan dan ook niet geldig gebruikt worden om de duur van het inreisverbod te motiveren.*

*Ook het feit dat verzoeker nog niet aan de terugkeerverplichting voldeed, volstaat niet om de duur van het inreisverbod te motiveren. Dit komt op hetzelfde neer als de stelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing. De motivering van de bestreden beslissing bevat aldus een cirkelredenering, die verzoeker er niet toe in staat stelt om de redenen voor de duur van het inreisverbod te kunnen begrijpen.*

*Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.*

*De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.*

*Aangezien in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 2 jaar, werd de formele motiveringsplicht geschonden.*

*Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.*

*Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.*

*Zo verblijft verzoeker reeds gedurende lange tijd op het Belgische grondgebied, is hij perfect geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd en heeft hij bovendien een relatie met een dame met de Belgische nationaliteit.*

*Door niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, maar verzoeker bovendien ook het verbod op het leggen om gedurende twee jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte."*

In een tweede middel wordt, naast wederom een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending opgeworpen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en "schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht; manifeste appreciatiefout." Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

*"Dat artikel 8 EVRM er uiteraard niet aan in de weg staat dat de lidstaten autonoom de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-burgers reguleren, maar dat deze regelgeving en de uitvoering ervan steeds in overeenstemming moet zijn met het respect voor de grondrechten waartoe de Belgische Staat zich verdragsrechtelijk heeft verbonden.*

*Wanneer het niet gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar om het toelaten hiervan, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er niet overgegaan moet worden tot een onderzoek van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.*

*Niettemin moet de Staat nagaan of zij niet gehouden is tot een positieve verplichting om toe te staan dat het gezinsleven wordt verder gezet en verder ontwikkeld<sup>2</sup>. Zij kan dit nagaan door een afweging te maken van de belangen die in het geding zijn. Wanneer er uit deze belangenafweging zou blijken dat de*

*Staat gehouden is tot een positieve verplichting, valt er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen.*

*De Staat is er in elk geval toe gehouden om, naast het respecteren van de wettelijke voorschriften, eveneens toepassing te maken van deze belangenafweging bij het nemen van een beslissing.*

*Wanneer verzoeker wil invoeren dat zijn recht op gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geschonden wordt, dient hij aan te tonen dat er sprake is van een dergelijk gezins- en privéleven, en de manier waarop de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt.*

*Met betrekking tot het bestaan van het gezins- en privéleven stelt de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de familiale band tussen echtgenoten aangenomen dient te worden<sup>5</sup>. Naar analogie kan men stellen dat ook de familiale band tussen samenwonende partners aangenomen dient te worden. De Rechtbank van Eerste Aanleg zal op 20.03.2015 beslissen of de wettelijke samenwoning van verzoeker geregistreerd kan worden. Opgemerkt dient echter te worden dat het bestaan van een familieleven steeds in feite nagegaan dient te worden. Onafhankelijk van de vraag of de wettelijke samenwoning geregistreerd wordt of niet, kan men in feite vaststellen dat verzoeker sedert september 2013 een feitelijk en effectief gezin vormt met zijn Belgische partner.*

*Bovendien staat het onomstotelijk vast dat de ene partner een definitief recht tot verblijf op het Belgische grondgebied heeft omwille van haar nationaliteit.*

*Het is eveneens duidelijk dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toebrengt aan de gezinssituatie van verzoeker: hij zal niet toegelaten zijn om in België met zijn partner samen te wonen, terwijl men niet van zijn echtgenote, die sedert haar geboorte in België leeft en werkt, kan verwachten dat zij alles achterlaat om met verzoeker naar Marokko te trekken. Zij heeft nog nooit in Marokko gewoond, spreekt er de taal niet en is bovendien sinds haar geboorte een Westerse levensstijl gewoon.*

*Dat verzoeker aldus genoeglijk kan aantonen dat er een schending van artikel 8 EVRM zich opdringt.*

*Daar het in casu gaat om een eerste toelating tot verblijf op het grondgebied, moet de Belgische Staat er niet van uitgaan dat er een inmenging is in het gezinsleven van verzoeker.*

*Na deze vaststelling dient de Belgische Staat echter wel verder te gaan en te onderzoeken of zij in deze geen positieve verplichting heeft om dit gezins- en privéleven toe te staan voortgezet en verder ontwikkeld te worden.*

*Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.*

*Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.<sup>6</sup>*

*In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"<sup>7</sup> heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...*

*In casu is het vooreerst niet aangetoond dat de algemene belangen die verwerende partij nastreeft door een stringente toepassing van de vreemdelingenwet zwaarder zouden doorwegen dan de private belangen die verzoeker kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Er kan door de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel gevaar voor openbare orde aangetoond worden.*

*Met betrekking tot de reële banden met het land van herkomst, dient te worden benadrukt dat verzoeker zijn land van herkomst sedert jaren heeft verlaten. Hij heeft voor zijn aankomst op het Belgische grondgebied ook nog enige tijd in Duitsland gewoond. Het grootste gedeelte van zijn familie woont bovendien in Europa. De partner van verzoeker is een geboren en getogen Belgische met Duitse roots. Zij heeft geen enkele band met Marokko. Wanneer zij haar partner naar Marokko zou volgen, zou zij zich moeten vestigen in een land dat haar totaal vreemd is en waar ze de taal niet spreekt. Bovendien heeft zij hier in België haar familie en vrienden wonen, en heeft zij hier een vaste arbeidsbetrekking die zij niet zomaar kan opgeven.*

*De beslissing dd. 04.03.2015 maakt geen enkel gewag van een dergelijk onderzoek, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk gemaakt zou zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat de Belgische Staat ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt. De Belgische Staat heeft volledig nagelaten om de actuele gezinssituatie van verzoeker in ogenschouw te nemen en*

*na te gaan of er aanwijzingen zijn dat het gezinsleven van verzoeker niet verder gezet zou kunnen worden, elders dan in België.*

*In de bestreden beslissing wordt er met geen woord gerept over een mogelijke schending van artikel 8, of een afweging van de in het spel zijnde belangen.*

*Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van de nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.”*

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een schrijven toe van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt met betrekking tot het bepalen van een nieuwe rechtsdag inzake de vordering van verzoeker tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning van hem en zijn partner.

2.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt onder meer het volgende:

*“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*(...)*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*(...)”*

2.8. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en worden volgende feiten meegedeeld: *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten, hem betekend op 21/05/2014. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Heusden-Zolder geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarenboven werd door de Burgerlijke Stand van Heusden Zolder vastgesteld dat betrokkene trachtte een samenwoning aan te gaan die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Het feit dat betrokkene in België een vriendin heeft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Dit inreisverbod staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM aangezien het geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd.”*

2.9. Op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod op te leggen wanneer er aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en er voor het vrijwillig vertrek geen termijn enkele termijn werd toegestaan of indien een vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verzoeker ontkent niet dat hij eerder een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg waaraan hij geen gevolg gaf, waardoor er een inreisverbod diende te worden opgelegd. Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt inderdaad, zoals verzoeker aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen. Verzoeker laat echter na aan te geven welke humanitaire redenen er *in casu* aan de orde zouden zijn, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris zou moeten verzaken aan het opleggen van een inreisverbod. De beweerdde duurzame lokale verankering en de relatie met een Belgische dame kunnen bezwaarlijk afdoende bewezen worden geacht om als humanitaire redenen te worden beschouwd die de Belgische overheid ervan zouden moeten weerhouden om een inreisverbod op te leggen.

2.10. Wat betreft de duur van het inreisverbod, dient, zo stelt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Zoals hierboven is weergegeven, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Er wordt immers op gewezen dat verzoeker nagelaten heeft om gevolg te geven aan een eerder aan hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten en dat door de burgerlijke stand van de stad Heusden-Zolder werd vastgesteld dat verzoeker een samenwoning wou afsluiten met zijn partner die er enkel op gericht zou zijn om een verblijfsrecht te bekomen. Verzoeker stelt dat het bestaan van een schijnrelatie nog niet als een vaststaand gegeven kan worden beschouwd gelet op het beroep dat werd aangetekend tegen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning, waardoor dit element dan ook niet kan worden gebruikt ter motivering van de termijn van het inreisverbod. De Raad wijst echter op het zogeheten beginsel van *“le privilège du préalable”* waardoor een overheidsbeslissing bekleed is met een vermoeden van wettigheid. Het loutere feit dat verzoeker tegen de beslissing tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning beroep heeft aangetekend, belet niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze weigeringsbeslissing rekening kan houden. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat het instellen van een beroep tegen deze beslissing betekent dat het niet langer om een schijnsamenwoning zou gaan. Gelet op de uitgebreide motivering van de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Heusden-Zolder, die verzoeker niet concreet weerlegt, acht de Raad het dan ook niet kennelijk onredelijk om op grond van deze elementen over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van 2 jaar.

2.11. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker poneert, vormen de verwijzing naar het vorig aan verzoeker betekend bevel en de weigeringsbeslissing van de registratie van de wettelijke samenwoning wel degelijk een afdoende motivering tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar. Aangezien de beslissingnemende overheid niet onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en de duur van het inreisverbod moduleert (de termijn van het inreisverbod bedraagt twee jaar en geen drie zoals verzoeker lijkt te stellen), is er sprake van een zekere graad van individualisering en geeft de gemachtigde van de staatssecretaris te kennen dat hij rekening heeft gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval.

2.12. Door verder te herhalen dat er kan worden afgezien van het opleggen van een inreisverbod “om humanitaire redenen”, zijn integratie te benadrukken en te stellen dat hij onttrokken wordt “aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte”, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* geen inreisverbod mocht nemen of er niet afdoende gemotiveerd is aangaande de opgelegde termijn van twee jaar.

2.13. De geschonden verdragsbepaling artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient betrokkene te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). *In casu* is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan *in casu* sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging. Aan de hand van de ‘fair balance’-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De ‘fair balance’-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze ‘fair balance’-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de Staat is en de Staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De Staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de ‘fair balance’-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de Staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, *Rees v. The United Kingdom*). In het arrest “*Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands*” (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

2.14. Daargelaten de vraag of er, gelet op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Heusden-Zolder om de wettelijke samenwoning te registreren in het geval van verzoeker gesproken kan worden van een beschermenswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, slaagt hij er in elk geval niet in aan te tonen dat hij zijn gezinsleven niet elders zou kunnen verderzetten. Verzoeker stelt dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en beweert dat van zijn partner, die sinds haar geboorte in België leeft en werkt, niet kan verwacht worden naar Marokko te gaan, gelet op de taal, het feit dat haar vrienden en familie hier wonen, haar arbeidsbetrokking en de levensstijl hier die zij gewoon is. Met deze blote beweringen slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij zijn eventueel gezinsleven enkel op Belgisch grondgebied zou kunnen uitbouwen.

2.15. Verzoeker lijkt op te werpen dat, omdat er *in casu* niet is aangetoond dat er een gevaar is voor de openbare orde, zijn private belangen in de belangenafweging van artikel 8 van het EVRM automatisch doorwegen. Hierin kan hij geenszins worden bijgetreden. Van iedereen wordt immers verwacht dat zij geen daden stellen die tegen de openbare orde ingaan. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht omvat. Evenwel dient de Raad als annulatierechter wel na te gaan of de gemachtigde niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen (RvS 26 juni 2010, nr. 205 942). Waar verzoeker stelt dat er in de bestreden beslissing is nagelaten om een belangenafweging te maken en zijn gezinssituatie in ogenschouw te nemen, wordt er uitdrukkelijk melding gemaakt van de weigering van wettelijke samenwoning. Hieruit kan worden afgeleid dat er wel degelijk rekening is gehouden met de situatie van verzoeker. Verzoeker brengt, zoals hierboven uitvoerig werd toegelicht, geen elementen aan die tot een andere beoordeling zouden nopen.

2.16. Er werd geen schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel. Een manifeste appreciatiefout werd niet aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN